[A.D.1151 | ทริสทอร์]

"เป็นรอยสักรูป'ม้าวารี' คาเทียรู้จักม้าวารีหรือไม่ "

"ไม่รู้จักค่ะ"

"เราจับได้ไหมคะ?"

ครั้งแรกที่ได้คุยกับคาเทีย เป็นช่วงทัศนศึกษาที่ทริสทอร์ ในชั้นปีที่1 เคยคิดว่าเลดี้ชนชั้นสูง คงไม่มาพูดคุย สุงสิงกับคนทั่วไปหรอก จนกระทั่งวันนั้น นางมองมาที่รอยสักที่ต้นแขนของข้าอย่างสนใจแล้วบอกว่า'ขอจับ' เป็นครั้งแรกที่มีเด็กผู้หญิงสนใจลอยสักนี้ เลยชวนคุยเล่นกันเสียยกใหญ่ แล้วมุมมองที่มีต่อคาเทีย เดอ เซลกลอเดีย เชื้อพระวงศ์แห่งโคมิเน่ ก็เปลี่ยนไป นิดหน่อย

[เช่นนั้นกลับเอดินเบิร์กไปต้องหาเวลาพาคาเทียมารู้จักกับแมคโคร ม้าวารีตัวจริงเสียแล้ว]

——————————

[A.D.1151 | ตลาดประมูลสินค้า เอดินเบิร์ก]

“ตึง!”
“ผู้ชนะการประมูลไข่มังกรคาโนวาล จากตระกูลเดอ เซลกลอเดียแห่งโคมิเน่ !”

เสียงโฆษกงานประมูลดังกึกก้อง เป็นคาเทีย ที่ประมูลไข่มังกรคาโนวาลที่ข้ากับเรไนฟ์สหายนักฆ่าจากซาเรสนำมาประมูลขายเพื่อนำเงินไปปรับแต่งบ้านโทรมๆหลังนึง ให้กลายเป็นบ้านแสนสวยที่แข็งแรงพอเป็นที่พักพิงอาศัยให้ชาวป่อมอัศวินและสัตว์น้ำของข้าที่อยู่ในเอดินเบิร์กในคราแรกตั้งใจว่า ซักห้าพันคราวน์ก็พอใจแล้ว แต่นี่ราคาพุ่งทยานไปถึงหนึ่งหมื่นหนึ่งพันคราวน์ ทำเอาสองสหายจากหอป่อมอัศวินขนลุกไปตามๆกัน จนอดไม่ได้ที่จะขอดูหน้าผู้ประมูลไป

ขอขอบคุณคาเทียและภาษีชาวโคมิเน่ในครั้งนี้ ที่ทำให้บ้านอัศวินได้ถือกำเนิดเกิดใหม่เป็นที่อยู่อาศัยที่งดงามทั้งของคนและสัตว์น้ำ

[ถ้ามีโอกาสจะพาคาเทียมาเที่ยวที่บ้านอัศวินซักครั้ง ในฐานะผู้สนับสนุน(แบบไม่รู้ตัว)]

——————————

[A.D.1151 | เอดินเบิร์ก - ช่วงกลางคืน]

"ลากูน่าเป็นผู้ชายใช่ไหมล่ะคะ? เวลามีผู้หญิงหลายคนจ้องมองเธอด้วยความรู้สึกว่าฉันอยากได้คนๆนี้จัง"

"เธอจะรู้สึกอย่างไรหรือคะ?"

" ..คงภูมิใจและหวั่นใจ กระมัง "

"เหตุใดจึงหวั่นใจล่ะคะ?"

".....เพราะไม่รู้ว่าสตรีเหล่านั้นเพียงลุ่มหลงในรูปลักษณ์ภายนอก หรือตำแหน่งพระชายา .. "

คาเทียมีคำถามแปลกๆมาถามเขาเสมอ แม้จะเป็นเหตุการณ์ที่ตั้งสมมติฐานขึ้น ครั้งนี้ก็เช่นกัน เพราะไม่คิดว่าจะได้อยู่ในสถานการณ์นั้นจึงไม่เคยคิดมาก่อนจึงใช้เวลาคิดเสียหน่อย แต่ก็ไม่ได้ทำให้นางรอนานนัก โดยไม่ทันได้ฉุกคิดว่า คำถามเหล่านั้นอาจมีนัยยะอะไรบางอย่างที่คาเทียต้องการสื่อสาร

"แล้วคิดว่าหญิงที่เจ้าชายเลือก จะรักกันจริงหรือเปล่าคะ?"
"หรือเธอทำเป็นเพียงว่ารักล่ะ?"

" มันก็พูดยาก ในมุมมองของสตรีหากหลุดพ้นจากสภาพถูกกดขี่ได้ นี่ถือเป็นทางออกเดียว หาก'เปิดใจ'ความรักสามารถสร้างขึ้นได้.."

"หมายความว่าลากูน่าสร้างความรักได้สินะคะ"

"ลากูน่า.....รักเราสิคะ"

ลองสร้างขึ้นมาให้ดูหน่อย

ตอนนั้นรู้สึกเหมือนถูกเลดี้คาเทียปล่อยหมัดเสยเข้าที่คางอย่างจัง เขาชะงักไปครู่ใหญ่ก่อนตระหนักรู้ว่าไม่มีความหมายลึกซึ้งใดๆในคำพูดนั้น เป็นเพียงคำพูดหยั่งเชิงของสตรีชั้นสูง

" ถ้าข้าสามารถรักได้ในทันที ก็คงไม่ใช่ความรักแล้วล่ะมั่ง " คำตอบทีเล่นทีจริงนั้นไม่ได้โป้ปดแต่อย่างใด ไม่รู้ว่าคาเทียคิดอย่างไรจึงพูดหยั่งเชิงไปเช่นนั้น กับเด็กหนุ่มในตอนนั้นที่ไม่ประสาเรื่องความรักเชิงชู้สาวเอาเสียเลย....
ค่ำคืนนั้นดำเนินต่อไปด้วยการเที่ยวตลาดกลางคืนจนเกือบเช้า

[ลองคิดเล่นๆว่าหากเราสนิทกันมากกว่านี้ คำตอบจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงหรือไม่ ?]

ในตอนนั้นคิดเพียงว่า อย่าไปคิดถึงสิ่งที่เป็นไปไม่ได้และไม่มีทางเกิดขึ้นดีกว่า และปล่อยให้มันผ่านไปโดยไม่คิดค้นหาคำตอบ

เคยมีใครคนนึงกล่าวไว้ว่า

‘ชีวิตคนเรานั้นแสนสั้น คิดอยากทำสิ่งใด อย่าได้รีรอ ก่อนจะสายเกินไป’

ไม่ได้ทำความเข้าใจความหมายนั้นจนกระทั่ง ตอนนี้….

—----------

[A.D.1153 โคมิเน่]

สายเกินไปแล้ว

ข่าวการเสียชีวิตของเลดี้น้อยแห่งโรเมรา สะพัดมาถึงราชวังเวนอลอย่างรวดเร็ว บุคคลที่สนิทกับเลดี้คาเทียมากที่สุดในที่แห่งนั้น จะเป็นใครไปมิได้นอกจากเพื่อนร่วมรุ่น ลากูน่า ไฮเซนเบิร์กที่อยู่ระหว่างท่องเที่ยวเวนอลกับเพื่อนจากเพิร์ลและเวนอลในขณะนั้น

เอกสารจากโรเมรายืนยันแล้วว่าการเสียชีวิตของเลดี้คาเทีย เดอ เซลกลอเดียแห่งโคมิเน่ เป็นความจริง ลากูน่าไม่รีรอ เขาบอกเพื่อนในคณะว่าจะไปร่วมงานศพโดยทุกคนก็เข้าใจและรอเขาอยู่ที่เวนอล

เมื่อไปถึงเมืองโรเมรา โคมิเน่ สิ่งแรกที่ทำคือต้องหาชุดดำเพื่อเข้าร่วมงานศพ ระหว่างนั้นเองที่ลากูน่าได้เจอกับเพื่อนร่วมชั้นจากป้อมอัศวินอีก2คน **แออ์เซียส เอโมนิกซ์ เจ้าชายแห่งวิทช์** และ **เมม้วร์ ลอสต์ ผู้เดินทางแห่งทริสทอร์** พวกเขามีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือมาส่งคาเทีย เดอ เซลกลอเดีย เป็นครั้งสุดท้าย

ร่างของ คาเทีย เดอ เซลกลอเดีย ดูสงบงดงามดุจเจ้าหญิงผู้หลับใหล ราวกับเพียงแค่เผลอปิดตาในยามบ่ายที่สงบ ไม่ใช่จากโลกนี้ไปตลอดกาล
เรียวมืออ่อนนุ่มยังคงมีสีชมพูเรื่อเล็กน้อย นางพึ่งจากไปได้ไม่นาน ความอบอุ่นจากชีวิตยังคงหลงเหลืออยู่จาง ๆ

‘ ดอกคาดูพูล’ ราชินีแห่งห่วงราตรีกาล ดอกไม้ประจำตัวของคาเทีย ถูกวางไว้ข้างๆมือของ

เจ้าตัว ของขวัญชิ้นสุดท้ายที่เขาสามารถทำให้เพื่อนสาวที่หลับใหลตลอดกาลได้ ลากูน่ายืนมองร่างที่งดงามสงบนิ่งนั้นเป็นครั้งสุดท้าย ราวกับต้องการจดจำเลดี้น้อยไว้ ตลอดไป หลับให้สบายนะ คาเทีย

ยังไม่ได้พาคาเทียไปเที่ยวที่บ้านอัศวินเลย…

ยังไม่ได้พาคาเทียไปรู้จกกับแมคโครเลย …

ขอโทษนะคาเทีย

……

จำนวนคำ -1048คำ
จำนวนตัวอักษร -4564ตัวอักษร
เวลาที่ใช้ในการอ่าน - 6 นาที

ลิ้งค์ https://bit.ly/3ZN5Byp